

JURČEK

Slovensko ljudsko gledališče Celje 1957-1958

ZA PRAZNOVANJE NOVOLETNE JELKE 1958

Pavel Golia

JURČEK

igra v štirih slikah

Trobenta	Janez Škof
Piščalka	Pavle Jeršin
Meh	Volodja Peer
Lipe	Janez Eržen
Cene	Slavko Belak
Mati Meta	Mara Černetova
Pes Čuvaj	Vlado Kalapati
Oče Matevž	Av gust Sedej
Jurček	Breda Pugljeva
Vila	Vera Perova
Gozdni možiček	Vlado Novak
Najmanjši možiček	Ivo Umek
Veter	Tone Terpin
Dekla Urša	Zora Cervinkova
Kozliček	Jelko Peer
Nevihita	Klio Ciuha-Maverjeva
Snežak	Albin Penko
Krčmar	Marijan Dolinar
Hlapec Peter	Slavko Strnad

Inka Beraničeva — Sonja Bitenčeva — Nada Božičeva — Barica Bračkova — Majda Brečkova — Viktor Brunšek — Majda Brganovska — Maks Bukovec — Metka Debelakova — Marija Goršičeva — Stanko Hafner — Angelca Hlebecetova — Ivan Jeram — Lučka Jerinova — Alenka Jeršnova — Franc Klobučar — Marjanca Krošl-Horvatova — Cvetka Podpečanova — Pavla Pristovškova — Marijan Rozina — Gerta Spegličeva — Helena Sušteršičeva — Tanja Tomazičeva — Tone Vrabl — Erika Zupančeva — Vlasta Žagarjeva

REŽIJA . . . . . BRANKO GOMBAČ

Besedilo »Pesmi o Jurčku«	Mirko Mahnič
Glasba	Marijan Vodopivec
Scena	Vlado Rijavec
Kostumi	Alenka Bartl-Serša
Plesno vodstvo	Sonja Gorjančeva
Klavirska spremljava plesu	Tanja Rebkova
tehnično vodstvo	Franjo Cesar
Razsvetljava	Bogo Les
Inspicent	Vlado Kalapati
Šepetalka	Olga Puncerjeva
Lasuljar	Vinko Tajšek
Lasuljarka	Pavla Gradišnikova
Vodstvo izdelave kostumov	Analiija Palirjeva, Jože Gobec
Vodstvo mizarskih del	Jože Hočevar
Slikarska dela	Ivan Dečman
Cevljarska dela	Konrad Faktor
Rekviziti	Ivan Jeram
Garderoba	Pavla Pristovškova

PREMIERA V ČETRTEK, 19. DECEMBRA 1957

SO LEPE ROŽICE IN SONČEK
IN LEPA, LEPA JE POMLAD
IN DOBER, DOBER JE BONBONČEK,
NAJLEPŠI PA JE SRČEK ZLAT.

NAŠ JURČEK JE SONČEK,
NAŠ JURČEK JE ZLAT,
SLADAK KOT BONBONČEK,
GA VSAK IMA RAD.

LEPO NAM JE TUKAJ,
ŠE BOMO PRIŠLI,
ZAPOJMO ZDAJ SKUPAJ,
NAJ JURČEK ŽIVI!

V TEJLE REVNI, A ČISTI BAJTICI JE DOMA NAŠ JURČEK. PRI MATERI METI IN OČETU MATEVŽU ŽIVI, DRUŠČINO PA JIM DELA STARI PES ČUVAJ. HUDO JE, KO JE VSE PRAZNO PRI HIŠI: LONCI, KAŠČA, SHRAMBA IN OMARA. POLNO JE PRI NJIH SAMO POMANJKANJA IN REVŠČINE. AMPAK RADI SE IMAJO VENDARLE, PRIJATELJI SO IN BODO OSTALI, PA NAJ PRIDE, KAR HOČE. IN TO JE VEČ VREDNO KAKOR VSE BOGASTVO SVETA.

MIMO JURČKOVE BAJTICE ZANESE POT POTUJOČE MUZIKANTE, KI SI SLUŽILJO VSAKDANJI KRuh Z IGRANJEM IN PLESOM OD HIŠE DO HIŠE. »EJ, MI VAM POKAŽEMO TAKE REČI, KOT JIH NISO ŠE VIDELE VAŠE OČI!« OBLJUBLJA GODDEC TROBENTA. LIPE IN CENE SE PREOBLEČETA V KAMELO PAMPANELO, TODA VANJO SE ZAKADI RAZDRAŽENI ČUVAJ. LIPE IN CENE SE SKUJATA IN PUSTITA TOVARIŠE NA CEDILU. OČE IN MATI BI RADA GODCEM POSTREGLA, A NIMATA S ČIM. PRI HIŠI NI NITI SLANEGA KROPA. VSI LAČNI IN NESTRPNI ČAKAJO JURČKA, KI JE ODNESEL ONKRAJ HRIBA MATERINO PLATNO V ZAMENO ZA MOKO.

JURČEK SE JE KONČNO VRNIL IN NA PRAGU ZAKLICAL: »MAMICA! OČKA! ZVRHAN KOŠ MOKE SEM PRINESEL. BELA JE KAKOR SNEG IN DIŠI KAKOR ROŽICA! KRUGA IN ŽGANČEV NE BOMO VEČ LAČNI, MAMICA!« KO PA POGLEDALJO V KOŠ, RAZOČARANI VIDIJO, DA JE PRAZEN. MOKE NI. JURČEK JE POZABIL KOŠ POKRITI IN VETER MU JE VSO MOKO ODPIHAL IN RAZNESEL. JURČEK SE ODLOČI, DA GA BO ŠEL V GOZD ISKAT IN PROSIT, NAJ MU VRNE, ZAKAJ DOMA STA OČE IN MATI LAČNA. »VSO MOKO MI VRNE, DO ZADNJEGA PRAŠKA MI JO VRNE,« PRAVI IN SE ODPRVI NA POT.

V GOZDU NABIRAJO GOZDNI MOŽIČKI SUHLJAD IN MED
 DELOM PREPEVAJO. PRIJATELJICA VILA JIM SVETUJE, NAJ
 POHITE, ZAKAJ »SKOZ ŽIVO POBARVANA VRATA, OBOK, VES
 SVETAL, VES OGNJEN, ZAPUŠČA NAS BOTRA BOGATA, ZA-
 PUŠČA NAS ZLATA JESEN. ŽE DREVI NEVIHTA ZARAJA S
 SNEŽAKOM IN VETROM SVOJ PLES. ŽALOBNE, TUROBNE BO
 PESMI PREPEVALA BURJA VSE DNI. HITITE, PRIJATELJČKI
 LESNI, MUDI SE, ZELO SE MUDI! NABIRAJTE PRIDNO SUH-
 LJADI, PRIJATELJČKI, TU IN DRUGOD, ČEZ ZIMO DO TOPLE
 POMLADI BO DOLGA, PREDOLGA BO. POT. OB. POT. OB. POT. OB.

V GOZDU SE JE NA PAŠI IZGUBIL URŠIN KOZLIČEK. JURČEK IN POPOTNI GODCI GA SREČAJO IN SE GA NA SMRT PRESTRAŠIJO. STRAH PA IMA VELIKE OČI IN JURČEK PA GODCI MISLIJO, DA JE PRED NJIMI — NE KOZLIČEK. MARVEČ SAM KOSMATINEC MEDVED. KO KLIČEJO »NA POMOČ, NA POMOČ!« — PRIHITI URŠA IN JIH OKRĚGA: »ŠTIRJE LEŽIJO NA TLEH IN SE DEREJO, KOT DA BI JIM KDO KOŽO ODIRAL! TO STE JUNAKI, DA NI ZLEPA TAKIH! NA ZAPEČKIH BI RAJŠI OSTALI DOMA, KOT DA SE KLATITE PO SVETU! ŠTIRJE, PA SE BOJITE. ENEGA SAMEGA UBOGEGA KOZLIČKA!« JURČKA IN GODCE JE HUDO SRAM! URŠI POMAGAJO LOVITI KOZLIČKA, TA PA NOČE IN NOČE DOMOV IN JIM DELA HUDE PREGLAVICE, PREDEN GA UJAMEJO.

JURČEK JE LE PRIKLICAL VETRA, TODA TA NE MORE IZPOLNITI NJEGOVE PROŠNJE, ČEŠ NAJ MU VRNE RAZPIHANO MOKO. TAKOLE MU PRAVI: »DA ŠKODO POPRAVIM IN DOLG PORAVNAM, V DAR SKRINJICO Z ZVONČKOM, MOJ JURČEK, TI DAM. IN KADAR BOŠ LAČEN, MOJ DRAGI, SE SKLONI NAD POGRNJENO MIZO IN TRIKRAT POZVONI: CIN CIN, CIN CIN CIN! IN TRI DEKLICE ZALE IZ SKRIVNOSTNIH GLOBIN TI ZNESO VKUP JEDI, DA ZATE DOVOLJ BO IN ZA DRUGE LJUDI! O, LE POČAKAJ, JURČEK, TO ŠE NI VSE. VIDIŠ ZLATOKLJUNEGA PETELINČKA? TA JE PTIČ! ČE GA TAKOLE MALO STRESEŠ IN REČEŠ: LJUBI PETELINČEK, DAJ MI CEKINČEK! — ZAPOJE LEPO SVOJ KIKIRIKI, NATO PA IZ KJUNČKA CEKIN IZPUSTI. POČAKAJ, ŠE NEKAJ TI DAM. VIDIŠ, TOLE ČUDOVITO PALICO!«

490 NEVIHTA, SNEŽAK IN VETER Z VETRCI IN VETRČKI SO
PRİČAKALI SVOJ DAN: V GOZDU SE ZAVRTE V DIVJI RAJ, ZA-
PRAŠE SE V SNEŽNI METEŽ, ZAKAJ NJIHOV ČAS JE NAPOČIL.
ZDAJ V VARNA ZAVETJA, VSE GOZDNE ŽIVALI! S SNEŽA-
KOM IN VETROM BOMO PLES ZAPLESALI! TO DIVJI BO PLES,
DA SE TRESLA BO GORA, DA JEČAL BO LES. OJ, PTIČKA
VESELA, OJ, SRNICA PLAHA, NOCOJ BOŠ DRHTELA OD GRO-
ZE IN STRAHA. V ZAVETJA! V ZAVETJA! VES KRAJ SE MAJAL
BO NOCOJ OD DIVJEGA PLESA, OD STRAŠNEGA PETJA! PO
REBRI V DOLINO! OBLETIMO GORO! NAD POLJEM, NAD LE-
SOM NAJ KRILA NESÓ. NAVZDOL IN NAVKREBER, SPET
URNO NAZAJ! PIŠČALI, ZNANITE VIHARNI TA RAJA!

V PROSTRANI GOSTILNIŠKI SOBI V KRČMI NA VRHU SO
ODPRAVILI ZADNJE GOSTE. KRČMAR JE NATAKNJEN. BOLI
GA ZOB. DEKLA URŠA NALAGA V PEČ DEBELA POLENA,
ZAKAJ MRAZ PRITISKA V HIŠO IN OKNA ŠKLEPEČEJO V
DIVJEM SNEŽNEM METEŽU. HLAPEC PETER JE POOPRAVIL
V HLEVVU IN SE PRIŠEL V SOBO GRET. ŽE HOČEJO ITI PO-
ČIVAT, KO POTRKA NA OKNO: PRIŠLI SO POPOTNI GODCI
Z JURČKOM.

PREVZETI IN SKOPI KRČMAR JIH SPREJME ZELO NE-PRIJAZNO: OD POTUJOČIH GODCEV SI NE OBETA PRIDA ZA-SLUŽKA. NOČE JIM POSTREČI, DOKLER NE VIDI DENARJA. TEDAJ PA JURČEK POPROSI PETELINČKA: »PETELINČEK, DAJ MI CEKINČEK!« IN NA KROŽNIK PADE PRAVI PRAV-CATI ZLATNIK. ZDAJ SE POGOLTNI KRČMAR SKORAJ RAZ-TAJA OD USLUŽNOSTI, TODA GOSTJE SI POSTREŽEJO SAMI. JURČEK TRIKRAT POZVONI Z VETROVIM ZVONČKOM IN DEKLICE JIM PRIPRAVIJO PRAVO POJEDINO. MED GOSTIJO JURČEK S ČUDODELNO PALICO OZDRAVI URŠO, PETRA IN KRČMARJA — TA PA V POGOLTNOSTI ŽE KUJE ZLOČIN-SKE NAKLEPE!

GOSTJE SE VESELE ZA OBLOŽENO MIZO IN PRVA NAPITNICA VELJA JURČKU:

VSE ŽELJE NAŠEGA SRCA,
NAM ZLATI ZVONČEK PRICINGLJA.
PRVO ČAŠO KAPLJICE TE ZLATE,
JURČEK, PIJEMO VSI ZATE!
DA VESEL IN ZDRAV
BI DO KONCA DNI OSTAL!

KRČMAR IN HLAPEC PETER STA SVOJE GOSTE OPILA IN JIH SPRAVILA SPAT. BRŽ KO ZASPIJO, SE VRNETA V SOBO IN UKRADETA PETELINČKA, KI GA JE JURČKU PODARIL VETER, PODTAKNETA NAVADNEGA IZ SVOJEGA KURNIKA, PRAV TAKO MU PODTAKNETA DRUG — NAVADEN ZVONČEK IN DRUGO, NAVADNO PALICO. JURČEK PA TA ČAS SLADKO SPI IN SANJA, DA JE PRINESEL DARILA OČKU IN MAMICI!

V STISKI POKLIČE JURČEK NA POMOČ VETRA, TA PA MU DE: »POSLUŠAJ, JURČEK, STOPI PRED KRČMARJA IN MU RECI, NAJ TI TAKOJ VRNE MOJA DARILA. POSKUSI NAJPREJ ZLEPA. ČE NE BO HOTEL, BOMO PA DRUGE STRUNE NAPELI. POGLEJ TO PIŠČAL! ČE NANJO ZAPISKAŠ, TI TRIJE DIVJI MOŽIČKI Z GROMOM IN STRELO NA POMOČ PRIHITE. NA, JURČEK! DOBRO OPRAVI.« IN MU PODARI PIŠČALKO PA SE POSLOVI.

KRČMAR SE SLIŠATI NOČE, DA BI ZLEPA VRNIL UKRADENE STVARI. JURČKA GRDO OZMERJA, NATO GA PA SÜROVO ZGRABI ZA LASE IN GA HOČE VREČI IZ HIŠE. V ZADNJI SILI JURČEK ZAŽVIŽGA NA VETROVO PIŠČALKO IN TRIJE DIVJI MOŽIČKI OB BLISKU IN GROMU PLANEJO NA KRČMARJA. KRČMAR V SMRTNEM STRAHU KAR KLECNE IN ZAJEČI: »PUSTITE ME, SAJ SEM JAZ VZEL. VSE TI VRNEM, JURČEK, ODPUSTI MI!« RES MU VSE VRNE IN VESELJA NI NE KONCA NE KRAJA. MATI META PA OBJAME SINA IN DE: »O TI MOJ LJUBI JURČEK!«

ZDAJ KO SMO IGRO SREČNO DOKONČALI,
BOMO ŠE URNO K PLESU ZAIGRALI.

Savciji

ZDAJ PA, LJUBI OTROCI, KO STE V GLEDALIŠČU VIDELI IGRO O JURČKU IN KO STE TU ZGODBICO ŠE ENKRAT PREBRALI, VAS GOTOVO ZANIMA TUDI PODOBA STRIČKA GOLJUŠKE, KOT MU PRAVIJO PRIJATELJI: TU GA IMATE. TO JE PISATELJ PAVEL GOLIA IN TAKOLE SE VAM JE PODPISAL Z LEPIMI POZDRAVI. SAJ VESTE, DA ZMEROM MISLI NA VAS, DRUGAČE VAM NE BI BIL NAPISAL ZE TOLIKO PRIJAZNIH IGRIC: UBOGO ANČKO, JURČKA, SNEGULJČICO IN ŠE VELIKO DRUGIH. — PO SVOJE PAVEDAL V TEJ SLIKANICI PA VAM JE ZGODBO O JURČKU LOJZE FILIPIČ, PODOBICE ZRAVEN JE NARISAL UROŠ VAGAJA, PESEM O JURČKU TAMLE NA PRVI STRANI PA JE ZLOŽIL MIRKO MAHNIČ.

Slovensko ljudsko gledališče Celje
1957-1958

6

Drevesa

CELJSKI GLEDALJSKI LIST — Izhaja za vsako premiero. Delovno leto 1957-58, dvanajsti letnik, peti številka, izdana kot slikanica z risbami arh. Uroša Vagaje in besedilom Lojzeta Filipiča ob otroški uprizoritvi za praznovanje novoletne jelke 1958. — Obseg eno polo, naklada dva tisoč izvodov. Lastnik in izdajatelj Mestno gledališče, predstavnik mr. ph. Fedor Gradišnik, urednik Herbert Grün, tisk Celjske tiskarne; vsi v Celju.
CENA 10 DIN

